Коли вранці він підійшов до столу, то побачив величезний букет мімоз. Вони були такі крихкі, такі жовті та свіжі, як перший теплий день!

— Це тато подарував мені,— сказала мама.— Адже сьогодні Восьме березня.

Справді, сьогодні Восьме березня, а він геть забув про це. Вчора ввечері пам'ятав і навіть уночі пам'ятав, а тепер раптом забув. Він побіг до себе в кімнату, схопив портфель і витяг листівку. Там було написано: "Дорога матусенько, вітаю тебе з Восьмим березня! Обіцяю завжди тебе слухатися". Він вручив їй листівку, а сам стояв поруч і чекав. Мама прочитала листівку за одну мить. Навіть нецікаво — як дорослі швидко читають!

А коли він уже йшов до школи, мама раптом сказала йому:

— Візьми кілька гілочок мімози й подаруй Оленці Поповій.

Оленка Попова була його сусідкою за партою.

— А чому? — похмуро запитав він.

— А тому, що сьогодні Восьме березня, і я певна, що всі ваші хлопчики щось подарують дівчаткам.

Йому дуже не хотілося тягти ці мімози, але мама просила, і відмовляти їй теж не хотілося. Він узяв три гілочки мімози й подався до школи.

Дорогою йому здавалося, ніби всі на нього озираються. Але перед самісінькою школою йому пощастило. Він зустрів Оленку Попову. Підбіг до неї, простяг мімозу й сказав:

— Це тобі.

— Мені? Ой, як гарно! Щиро дякую!

Вона ладна була дякувати йому ще годину, та він крутнувся й побіг геть.

А на першій перемінці з'ясувалося, що жоден з хлопчиків у їхньому класі нічого не подарував дівчаткам. Жоден. Тільки перед Оленкою Поповою лежали ніжні гілочки мімози.

— Звідки в тебе квіти? — запитала вчителька.

— Це мені Вітя подарував,— сказала Оленка.

Усі одразу зашепотіли й поглянули на Вітю, а

Вітя похнюпив голову.

— Он як! — сказала вчителька.—Ти загорни кінці гілочок мокрою ганчіркою або папером, тоді вони в тебе не зів'януть.

А на перемінці, коли Вітя, наче нічого й не було, підійшов до хлопчаків, хоча й передчував уже щось недобре, вони раптом закричали:

— Молодий молоду посадив на ляду! Вітька водиться з дівчиськами! Вітька водиться з дівчиськами!

Хлопчаки реготали й почали тицяти на нього пальцями. А саме тоді повз них проходили старшокласники, і всі на нього дивилися й запитували, чий він молодий.

Він ледве досидів до кінця уроків і, тільки-но задзвенів дзвінок, щодуху помчав додому, щоб там, удома, зігнати свою досаду та образу.

Він загрюкав щосили у двері і, коли мама відчинила йому, закричав:

— Це ти, це ти винна, це все через тебе! — Він майже плакав. Убіг до кімнати, схопив мімози й кинув їх на підлогу.— Ненавиджу ці квіти, ненавиджу!

Він заходився топтати їх ногами, і жовті, тендітні квіточки лускали під грубою підошвою його черевиків.

— Це мені подарував тато,— сказала мама.

А Оленка Попова несла додому три тендітні гілочки мімози в мокрій ганчірочці, щоб вони не зів'яли. Вона несла їх поперед себе, і їй здавалося, ніби в них відбивається сонце, ніби вони такі гарні, такі надзвичайні... Адже це були перші мімози в її житті.